

2. påskedag II
2. april 2018
Sundkirken 10

Salmer:

224 Stat op min sjæl
236 Påskeblomst
828 Det er påske
241 Tag det sorte kors
233 Jesus lever
234 Som forårssolen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Johannes (Johs. 20, 1-18)

Bøn:

Vor Gud og Far
Du kommer med håb og nyt liv,
tak for opstandelsens under i vores virkelighed.
Amen

Der er noget særligt ved højtiderne –
noget som også handler om længsel og minder –
noget som handler om genkendelsens glæde.

Traditioner og gentagelser spiller en helt særlig rolle – særlig julen bærer disse kendetegn i sig – men også påsken er præget af længsel og minder. Med det vejr vi har haft i denne påske kan man i grunden godt komme til at tænke på jul også.

Eller som vi synger i salmen ”kirkeklokke”:
”Men som barn på landet var jeg hjemme
julemorgen var mit himmerig”.
Længslen tilbage til barndommens jul
og i det hele taget til det oprindelige
er en grundlæggende længsel i mennesket,
en længsel efter kærlighed og nærvær.

Ja, i virkeligheden handler denne længsel nok ikke specielt om barndom, men er snarere et ønske om at alting skal være som det var før, tænk hvis man kunne komme tilbage til det tabte paradys.
Barndommens ukomplicerede tryghed, sådan som vi ser den i erindringens lys.

Kirkeklokkens vemodige klang – sneen i haven –
juletræet – påskeliljerne og familiesamværet
vækker minder – og man kan let komme til at
fæstne blikket bagud,
blive vemodig og melankolsk også.

Ved højtiderne er det somom man går op på en
høj, hvorfra man kan se til alle sider.
Man ser både frem og tilbage,
ser hvor man kom fra
og hvor man skal hen.

Højtiderne skal ikke kun vække minder,
højtiderne vil også gerne pege frem – det gælder i
hvert fald i kirken.
Paradiset der var, og himmeriget der kommer.

I dag hører vi om Maria Magdalene, Simon Peter
og den anden discipel som kommer til Jesu grav
og drømmer og længes efter det der var –
De er kommet til graven for at mindes og sørge –

Sorgen over at alt er forandret bliver let til et
ønske om at alt skal være, som det var før.

Når nogen af vore kære dør, da længes vi efter livet uden sorg og savn, dengang vi stadig havde hinanden.

Alt bliver ikke som før – det gør det aldrig – men alt kan alligevel blive nyt og godt – det er påskens forunderlige glædesbudskab.

- Og det nye er meget mere og meget større end vi kunne forestille os i vores vildeste fantasier.

Stenen er flyttet fra graven,
Jesus er væk –
og i graven ligger kun ligklæderne – pænt rullet sammen – som om han lige er stået op fra nattesøvnen.

Og det er jo sådan det er – Jesus Kristus er opstået – ikke fra nattesøvnen, men fra døden.

Disciplene ser tegnene – ligklæderne og den tomme grav - de tolker og forstår hvad det betyder – eller forstår og forstår – de ser og tror i hvert fald.

Lidt anderledes er det med Maria – hendes blik er stadig bagudvendt – hun drømmer om det der var, ønsker sig tilbage til tiden og livet med Jesus.

Og hun græder.

At græde ved en grav,
ved tabet af en af vore kære,
når døden og sorgen rammer os – det oplever vi
alle før eller siden.

Højtidsøjeblikket vil have os til ikke kun at se tilbage,
men også at se frem.

Det gælder – om noget - i påsken –
Påske og opstandelse er det øjeblik, da drømmen
bliver til virkelighed.

Det tabte paradys er ikke længere tabt.

Kærligheden gir nyt liv i døden og mørket – til os.

Påskens drama handler om at miste, om smerte og
sorg.

Påskens drama handler om at få det tabte tilbage,
men få det på en ny måde.

Men ligesom for Maria skal der nogen gange lidt
mere til før vores blik, vores tanker og vores håb
kan rettes fremad.

Opstandelsens glæde er genkendelsens glæde.
For Maria sker det da Jesus kalder hende ved
navn,
hun genkender ham på stemmen,
og al drøm og længsel bliver besvaret med et nyt
og livgivende håb.

Maria hørte Jesu stemme,
og gik derefter frimodigt videre i livet –
først hen til disciplene for at fortælle dem, at hun
havde set Herren.

Siden gik rygtet om hans opstandelse som en
løbeild.

Ikke bare Maria, men også mange andre så frem
og gik ud i verden.

De medbragte et håb og et budskab, som stadig
holder.

Siden er der flere der møder Jesus – ofte skal de
have hjælp til at se at det virkelig er ham de ser.
De genkender ham på ordene, når han siger ”Fred
være med jer”.

De genkender ham, når han igen deler brød og vin
med dem.

Thomas genkender ham på sårmærkerne.

De genkender ham også på gentagelsen af fiskeunderet, hvor bådene atter bliver fulde af fangst.

De genkender ham på noget som de tidligere havde set og oplevet sammen med ham. Genkendelsens glæde vækker gode minder og giver fornyet håb for fremtiden. Opstandelsens budskab kaster nyt lys over den vej vi skal gå.

Samtidig peger Jesus på vejen fremad, Jesus sender dem – og os - ud i verden, med budskabet om kærlighed med budskabet om Guds omsorg og budskabet om opstandelse og håb.

Vi læser og hører biblernes beretninger for at mindes, men vi hører og læser først og fremmest historierne for at de skal blive til virkelighed i vores liv.

Opstandelsen vil skabe genkendelsens glæde og give håb til vore drømme og længsler. Glædelig påske! - Amen